

seende gjentage, at jeg anseer det for heldigt, at Politidirectorens judicielle Myndighed op-
hører, og at det ligeledes er heldigt, at det
besynderlige Forhold, hvori han staaer til Cri-
minal- og Politiretten, ophæves; men jeg kan
ikke nægte, at jeg endogsaa ved en flygtig Gjen-
nemlæsning, har fundet endeel Udsættelser at
gjøre. Den første er, at naar man paatænker
at reformere en meget omfattende Deel af vor
offentlige Retshandling, selv om man ikke tæn-
ker paa, i hvilken overordentlig nøie Forbindelse
disse Sager staae til de almindelige Justitsager,
og der er i Grunden ikke nogen anden Forskiel
end den, som Stik og Brug har skabt — naar,
siger jeg, man vil skabe en ny Retssprocedure,
saa burde man tage alle Sager af den Art
med og ikke blive staaende ved et Brudstykke.
Dette Lovforslag omfatter ikke alle offentlige
Politifager i Kjøbenhavn, men blot dem, der
enten efter privat Paalage indbringes for de
to nye Politifamre, eller af Politidirectoren
henvises til samme, hvorimod det ikke tager
Hensyn til det ikke ringe Antal af Politifager,
der udspringe af Behandlingen ved Criminell-
fammerne. Disse skulle ikke behandles offentlig
og mundtlig, de skulle ikke behandles af
3 Dommere, men skriftlig, og de skulle paa
gammel Viis paadømmes af 5 Dommere;
hertil er der efter Sagens Natur ingen An-
ledning; denne Afstillelse er reent vilkaarlig.
Det kunde vistnok have været en meget nær-
liggende Tanke, naar man overhovedet vilde
gjøre et Forsøg med at lade nogle Sager be-
handle kun af 3 Afseesforer, da at etablere det
som almindelig Regel, at ved alle Politifager,
som ikke fandt deres Afgjørelse for Ene-dom-
meren, skulde det være nok, at 3 Dommere
deeltog i Bøteringen; men dette er ikke paa-
tænkt ved Lovforslaget. Men dernæst, hvorfor
overhovedet stille den nye Domstol saaledes?
Hvorfor gjøre dens Competence saa indskrænket,
som Tilfældet er i Lovforslaget? Det tillader
Ene-dommeren kun at anvende Bøder af indtil
10 Rd., simpelt Fængsel af indtil 8 Dage og
Tvangsarbejde indtil 12 Dage, medens Politi-
directoren har kunnet kjende Band og Brød,
hvilket for den Mangfoldighed af Sager, jeg
har tilladt mig at henlede Opmærksomheden
paa, vil vedblive at være undergivet hans

Decret. Det forekommer mig virkelig, at der-
til ikke er den allerfjerneste Anledning. Har
Offentlighed og Mundtlighed nogen Betydning,
er den et Værn for en god Retshandling,
da forekommer det mig, at man kan lade Ene-
dommeren, der handler under Offentlighedens
Dine, ibetmindste have den samme Frihed som
Politidirectoren, der dømmes igennem et De-
cret uden alle Former og uden al den Ober-
veielse, som finder Sted ved Domstolene.
Det forekommer mig derfor rigtigt nok, at selv
det Brudstykke af Reformen, der bydes os,
kun er et Brudstykke af en mindre Reform;
det forekommer mig at være meget magert.
Jeg skal, for at give Thinget en klar Anskuelse
af dette Forhold, blot nævne eet Tilfælde.
Løsgænger og Betleri, med Hensyn til hvilke
Forbrydelser Offentlighed og Mundtlighed vilde
være paa sin rette Plads, da de jo begaaes
paa Gaden, og Vedkommende i Regelen, saa-
 snart han føres for Dommeren, tilstaaer sin
Brøde, blive ikke at behandle saaledes, fordi
Loven af 3die Marts 1860 ubetinget sætter
Band og Brød til Straf herfor; de skulle
henvises til Criminellfammerne og påskjendes
efter skriftlig Behandling, og dette forekommer
mig virkelig høist besynderligt. Hvad nu an-
gaaer Sagens Behandling, har jeg allerede
sagt, at Reglerne ere meget korte. Offentlighed
og Mundtlighed i alt det Dvrige er overladt
til Dommerens Anordning, der har at forholde
sig efter de almindelige Regler for offentlige
Politifagers Behandling, men at behandle dem
saa hurtigt som muligt, offentlig og mundtlig.
Jeg maa tilstaae, at jeg anseer dette for en
yderst vanskelig Opgave at stille Domstolene.
Jeg veed meget godt, at det gaaer an i en
omhyggelig udarbejdet Lovgivning at henvise til
Dommerne, hvor Loven mulig ikke maatte have
givet Regler, at supplere den; men jeg har
aldrig seet Mundtlighed og Offentlighed for
første Gang indført for en overordentlig vigtig
Afdeling af Sager uden al Veiledning. Der
er desværre i dette Dreiblik ikke ret Mange i
vort Fædreland, som nøie kjende Offentlighed
og Mundtlighed bragt til praktisk Anvendelse,
der er ikke engang ret Mange, som theoretisk
kjende Mundtlighed og Offentlighed. Lad Cri-
minal- og Politiretten bestaae af nok saa ta-